

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Ing. A. J.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. č. 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) CENTRAL GROUP Nad Volyňkou a.s.**, IČ: 242 44 104, se sídlem Praha 4, Na Strži 65/1702, **2) Z. K.**, , v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2012 č.j. S-MHMP 835142/2012/OST/Go/Ko,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního ze dne 30.10.2012 č.j. S-MHMP 835142/2012/OST/Go/Ko se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo výrokem II. zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11.4.2012, č.j. P22 1526/2012 OV 04.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 22, odboru výstavby ze dne 11.4.2012, č.j. P22 1526/2012 OV 04 byla pro stavbu nazvanou „Obytný areál v Uhříněvsi, ul. Nad Volyňkou“ podle § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, povolena výjimka z ust. čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl.m.Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl.m.Praze (dále jen OTPP), z požadavku stanovujícího, že jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna

obytných místností, musí být jejich odstup roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, přičemž vzdálenost mezi bytovými domy B1 a B2 bude z požadovaných 16,3 m snížena na 9,3 m. Současně ve vztahu k uvedené stavbě prvoinstanční správní orgán vydal podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb. a podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, rozhodnutí o umístění stavy a to na pozemcích č. parc. 1398, 1399/3, 1400/2, 1400/3, 1400/4, 1400/10, 1400/11 a 1400/12 (stavba hlavní) a dále na pozemcích č. parc. 1400/17, 2101, 2102/1, 2207/1, 2207/2 a 2176/1 (připojení na dopravní a technickou infrastrukturu), vše v kat. území Uhřetěves, ulice Nad Volynkou a Františka Diviše v Praze Uhřetěvesi. Pro umístění a projektovou přípravu stavby stanovil podmínky 1-21.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zejm. namítal, že rozhodnutí je v rozporu s Územním plánem hl.m.Prahy č. 10/05 ze dne 9.9.1999 a vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl.m.Prahy, opatřením obecné povahy č. 6/2009 – Z 1000/00 účinném od 12.11.2009, neboť v daném případě jde o umístění stavby ve stabilizovaném území bez stanoveného kódu míry využití území, přičemž je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti; uváděl, že okolní zástavba je tvořena rodinnými domy s l nadzemním podlažím („NP“) s podkrovím, stavba o 5 NP je v místě nevhodná a je v rozporu s cíly územního plánování. Namítal rozpor s čl. 4 odst. 1 vyhl. č. 26/1999 Sb. hl.m.Prahy („OTPP“) dle kterého umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému prostředí a rozpor s čl. 13 odst. 1 OTTP s tím, že umísťovaná stavba je neúměrně vysoká, hmotná a návrh stavby neodpovídá velikosti pozemku. Rovněž namítal narušení pohody bydlení.

Žalobce odvoláním dále brojil proti povolení výjimky z odstupové vzdálenosti dle čl. 8 OTTP, poukazoval na vztah mezi výškou budov a jejich vzájemným odstupem. Tvrdil, že je účastníkem řízení o umístění stavby i účastníkem řízení o povolení výjimky. V souvislosti s řízením o výjimce opětovně poukazoval na požadavek zachování pohody bydlení, požadavek minimalizace imisí navrhované stavby do práv vlastníků okolních nemovitostí, obecně na negativní vliv stavby na životní a zdravotní podmínky související s provozem stavby (hluk, emise, nízkofrekvenční vibrace z provozu automobilů); rovněž uváděl vztah výjimky k půdorysným a objemovým parametrům, k provozní kapacitě stavby, a tvrdil, že návrh připojení stavby na stávající komunikace je nevhodný.

Napadal způsob vyřízení námítky podjatosti úřední osoby, kterou ve správním řízení podal mj. proti osobě vedoucí stavebního odboru, neboť námitka byla posouzena jako opožděná, nebyla dostatečně odůvodněná a byla vyřízena sdělením samotné vedoucí stavebního odboru, proti níž námitka směřovala.

Dále v odvolání tvrdil, že nebylo prokázáno, zda po povolení výjimky budou dodrženy požadované hodnoty osvětlení, oslunění, pohoda bydlení, a úroveň hlukové zátěže (tzn. neposouzení souladu s čl. 22 odst. 1, čl. 23 odst. 1,2,5 a čl. 24 odst. 1,2 OTTP); dále namítal rozpor s § 169 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, s tím, že návrh výjimky nebyl posouzen žádným dotčeným orgánem.

V souvislosti s řízením o výjimce z odstupové vzdálenosti namítal nedostatečný odstup mezi stavbou označenou „A“ a rodinným domem č.p. 764.

Dále žalobce tvrdil, že účastníci neměli možnost vyjádřit se k podkladům v souladu s ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, poukazoval na změnu měřítko koordinační

situace s tím, že dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby je zmatečná a nekontrolovatelná.

Žalobce rovněž v odvolání namítal, že stavební úřad rozšířil okruh pozemků, na kterých umístil stavbu o parc.č. 1400/17, 2207/2 k.ú. Uhřetěves nad rámec návrhu žadatele (společnosti ADI Uhřetěves s.r.o.) a také namítal rozpor s ust. § 9 písm. e) vyhl. č. 503/2006 Sb., neboť v územním řízení nebylo určeno a v rozhodnutí o umístění stavby nebylo vymezeno území dotčené vlivy stavby.

Dále žalobce poukazoval na to, že ve výrokové části chybí označení účastníků podle § 27 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Další okruh námitek žalobce se týkal problematiky likvidace dešťových vod, napojení na kanalizaci a problému odběru pitné vody. Uvedl, že stavba nemá vyřešenou likvidaci dešťových vod, navržený odvod vody na sousední pozemky je ohrožuje zamokřením a s tím souvisejícím zamořením obtížným hmyzem. Poukazoval, že není doložen souhlas vlastníka pozemků, na které mají být dešťové vody vypouštěny, a tvrdil, že nebylo prokázáno, zda vodoteč je schopna vodu pojmout a odvést; rovněž poukazoval na negativní stanovisko společnosti PVK a.s. ze dne 17.2.2010 a na stanovisko ze dne 21.4.2010.

Poslední okruh žalobcových námitek v odvolání souvisel s řešením napojení stavby a parkovacích míst na stávající komunikaci, komplikacemi s průjezdem křižovatek Nad Volyňkou x Fr. Diviše, Podleská x Fr. Diviše, s tvrzeným zvýšením a zpomalením provozu – zvýšením hladiny hluku, exhalátů a prachu, nízkofrekvenčních vibrací; nevhodným umístěním vjezdů a vyjezdů v krátké vzdálenosti přímo proti obytným fasádám rodinných domů; s již zmíněnou nedostatečnou šíří komunikace Nad Volyňkou a s tím souvisejícím ohrožením bezpečnosti a plynulosti provozu; v tomto směru žalobce poukázal na zprávu společnosti EDIP, s r.o., z níž dovodil, že vzhledem k nedostatečným šířkovým poměrům ulice Nad Volyňkou je vhodné zamezit zvýšení dopravy na této komunikaci, a tvrdil, že tento požadavek není v dokumentaci k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby (dále jen „DUR“) zohledněn.

V žalobou napadeném rozhodnutím dospěl Magistrát hlavního města Prahy k závěru, že odvolání žalobce není důvodné a jeho odvolání zamítl, neboť se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.

K jednotlivým námitkám žalobce žalovaný uvedl:

K namítanému rozporu umístění stavby s Územním plánem sídelního útvaru hl.m.Prahy žalovaný uvedl, že „území stavby je stanoveno v platném Územním plánu hl.m.Prahy jako území smíšené SV, tj. území, na kterém může být realizována zástavba. Jedná se o stabilizované území, ve kterém nebyl stanoven kód míry využití území, ve kterém není možno realizovat další rozsáhlou stavební činnost. Pojem rozsáhlá stavební činnost není právními předpisy definován. Zde jsou umístěny bytové domy A, B1 – B2. Stavební úřad posoudil umístěvanou stavbu, přičemž dospěl k závěru, že se v daném území nejedná o rozsáhlou stavební činnost, a stavbu povolil. S uvedeným názorem stavebního úřadu se odvolací orgán ztotožňuje“. Dále žalovaný uvedl, že po doplnění a úpravě dokumentace z hlediska dopravy vydal Útvar rozvoje města (ÚRM) OST MHMP dne 20.9.2011 kladné vyjádření k záměru umístění stavby, kde je uveden souhlas s výjimečnou přípustností převažující bytové funkce v rozsahu vyšším než 60 % a kde je akceptována i podoba

polyfunkčních bytových objektů. Rovněž zmínil, že území všeobecně smíšené je území sloužící pro umístění polyfunkčních staveb nebo kombinaci monofunkčních staveb pro bydlení, sport a služby všeho druhu, kde žádná z funkcí nepřesáhne 60% celkové kapacity území vymezeného danou funkcí; funkce bydlení bude mít na pozemku stavby vyšší podíl celkové kapacity v území než 60%, což je v ploše SV výjimečně přípustné funkční využití.

K výšce stavby a hmotovému uspořádání, k urbanistickému a architektonickému řešení charakteru a struktury zástavby žalovaný uvedl, že v tomto směru stavební úřad rozhodnutí řádně odůvodnil s tím, že se jedná o území při frekventované komunikaci Františka Diviše, které severně navazuje na průmyslovou oblast a jižně na zástavbu rodinných domů. Shodně se správním orgánem prvního stupně dospěl k závěru, že umístění budov o 4 až 5 nadzemních podlažích s půdorysně ustupujícím nejvyšším podlažím je v dané lokalitě možné a nebude urbanistickou anebo architektonickou závadou.

K pohodě bydlení žalovaný uvedl, že se jejími složkami správní orgán prvního stupně zabýval, zkoumal intenzitu narušení a jeho důsledky na základě studií jednotlivých činitelů, studie zastínění, akustické studie a dopravně inženýrského posouzení. Na základě posouzení návrhu Hygienickou stanicí hl.m.Prahy ze dne 28.6.2010 stanovil stavební úřad podmínku č. 18 rozhodnutí, jež souvisí s ochranou obyvatel před nadměrným hlukem. Dále uvedl, že odbor ochrany prostředí MHMP vedl zjišťovací řízení a vydal závěr zjišťovacího řízení ve smyslu ust. § 7 zákona č. 100/2011 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí.

K námitkám žalobce vznesených žalobcem k výjimce z odstupové vzdálenosti dvou umístěvaných budov zmínil, že žalobce nebyl účastníkem řízení o výjimce, neboť jeho pozemek č.parc. 1400/15 v k.ú. Uhřetěves přímo nesousedí s pozemkem stavby a správní orgán prvního stupně nepochybil, když žalobci nepřiznal postavení účastníka v řízení o výjimce a jím uplatněnými námitkami se nezabýval.

K namítanému rozporu výjimky s ust. § 169 odst. 2, 6 zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona uvedl, že i po povolení výjimky bude pohoda bydlení zachována a budou dodrženy požadované hodnoty osvětlení a oslunění a poukázal na studii zastínění vypracovanou společností DEKPROJEKT s.r.o., z níž vyplývá, že míra stínění vlivem umístěvané stavby je vyhovující a splňuje požadavky norem oslunění a denního osvětlení. Ohledně úrovně hlukové zátěže poukázal na akustickou studii vypracovanou Ing. J. Blažkem, CSc., z níž vyplývá nutnost realizace protihlukových opatření, avšak nikoli k stávající zástavbě. Žalovaný souhlasil s postupem stavebního úřadu, který k řízení o výjimce nepožadoval vyjádření žádného z úřadů, neboť měl k dispozici vyjádření dotčených orgánů k dokumentaci pro územní řízení o umístění stavby.

K námitce nedostatečné vzdálenosti umístěvané stavby od sousedního domu č.p. 764 má žalovaný za to, že ve vztahu k vzdálenosti 14,52 m uvedené v návrhu se jedná o nepřesnost, jež byla jako zřejmá nesprávnost opravena na vzdálenost 14,50 m, odpovídající nutné odstupové vzdálenosti.

K námitce odlišného označení výkresů v koordinační situaci žalovaný poukázal na to, že z obsahu správního spisu zjistil, že informace žadatele o záměru v území a o podání žádosti o vydání územního rozhodnutí splňovala všechny předepsané náležitosti včetně charakteristiky předmětu územního řízení a předložená dokumentace k územnímu řízení (DUR) je v souladu s vyhl. č. 503/2006 Sb. K odlišnému měřítku koordinační situace uvedl, že se jednalo o zřejmou nesprávnost uvedenou na výkrese. K námitce, že účastníci neměli možnost vyjádřit

se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 správního řádu žalovaný konstatoval, že z předmětného správního spisu nevyplývá, že by účastníci řízení neměli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 správního řádu.

K námitce, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly uvedeny pozemky, které žádost o umístění stavby neobsahovala, měl žalovaný za to, že stavební úřad žádost (předmět řízení) nerozšířil, neboť součástí návrhu na územní řízení je nejen žádost, ale i textová a grafická část, ve které byly dotčené pozemky zakresleny jako pozemky stavbou přímo dotčené.

K námitce, že v územním řízení nebylo určeno a v rozhodnutí o umístění stavby vymezeno území dotčené vlivy stavby, žalovaný uvedl, že v územním řízení bylo území dotčené vlivy stavby vymezeno nepřímou okruhem účastníků řízení, vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich. K absenci označení účastníků řízení ve výrokové části rozhodnutí žalovaný pokázal na skutečnost, že stavební úřad stanovil okruh účastníků řízení o povolení výjimky podle § 27 správního řádu a pro územní řízení podle ust. § 85 stavebního zákona na str. 10 prvostupňového rozhodnutí.

K námitce likvidace dešťových vod žalovaný uvedl, že součástí dokumentace byl inženýrsko geologický průzkum vypracovaný společností GEKON s.r.o., z něhož vyplývá, že likvidace vsakem do podloží není možná, a proto byla navržena akumulace a limitovaný odtok do vodního toku Dobrá voda. Dále uvedl, že bylo doloženo opatření ze dne 30.12.1997, kterým Ministerstvo životního prostředí určilo hl. m. Prahu za správce drobného vodního toku Dobrá voda a rovněž bylo doloženo souhlasné stanovisko odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 11.2.2010 jako správce potoka Dobrá voda. Bylo doloženo vyjádření odboru ochrany prostředí ze dne 9.9.2010 z hlediska ochrany vod dle ust. § 104 odst. 9 vodního zákona i vyjádření odboru výstavby MČ Prahy 22 dle ust. § 18 vodního zákona. V souvislosti s problémem splaškové vody žalovaný poukázal na podmínku č. 9 rozhodnutí, s tím, že splašková voda bude odvedena novou přípojkou do splaškové kanalizace z DN 300 v ulici Nad Volyňkou, a na podmínku č. 21, podle které musí být stavba bytového domu B časově koordinována se stavbou a přepojením kanalizačního povodí v předmětné oblasti na ÚČOV. K problému odběru pitné vody, s ohledem na nemožnost napojení na stávající vodovod, žalovaný rovněž odkázal na podmínku č. 21 rozhodnutí a dále na stanovisko vodoprávního úřadu – odboru ÚMČ Praha 22, dle kterého záměr uvedené stavby je z hlediska zájmů chráněných podle vodního zákona možný za podmínky projednání příslušné části ve vodoprávním řízení dle ust. § 15 odst. 1 vodního zákona. Odběr pitné vody pro objekt B bude možný až po kolaudaci a zprovoznění nových přírodních řadů DN 1000 a DN 800, které zajistí posílení zásobování této oblasti pitnou vodou z VDJ Jesenice II, přičemž v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla stanovena podmínka pro koordinace obou staveb.

Ohledně námitky nevhodného napojení stavby na stávající komunikaci, komplikacemi s průjezdem přilehlých křižovatek, s tvrzeným zvýšením a zpomalením provozu – zvýšením hladiny hluku, exhalátů a prachu, nízkofrekvenčních vibrací; nevhodným umístěním vjezdů a vyjezdů v krátké vzdálenosti přímo proti obytným fasádám rodinných domů; s již zmíněnou nedostatečnou šíří komunikace Nad Volyňkou a s tím souvisejícím ohrožením bezpečnosti a plynulosti provozu žalovaný uvedl, že součástí stavby bude rozšíření ulice Nad Volyňkou na šířku 5,5 m v délce 49 m. Odkázal na dopravně inženýrské posouzení vypracované společností EDIP s.r.o. v únoru 2011, z něhož vyplývá možnost napojení umístěvané stavby na přilehlou veřejnou komunikační síť z hlediska kapacity komunikací a křižovatek. Dopravní problematiku kladně posoudil DOP MHMO a odbor dopravy ÚMČ Praha 22, bylo doloženo

rozhodnutí odboru dopravy ÚMČ Praha 22 ze dne 7.6.2010 o připojení komunikace Nad Volyňkou a Františka Diviše. Dále uvedl, že nové komunikace zařídil odbor dopravy MHMP ve svém stanovisku ze dne 24.11.2010 a ochranu ovzduší kladně posoudil odbor ochrany prostředí MHMO ve svém stanovisku ze dne 6.12.2010. K tvrzení žalobce ohledně ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu konstatoval, že o připojení na veřejné komunikace Nad Volyňkou a Františka Diviše rozhodoval samostatně odbor dopravy ÚMČ Praha 22 dne 7.6.2010.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně v žalobě uvedl následující žalobní body.

1. Žalobce v žalobě namítá, že umístění stavby, tzn. celého obytného areálu je v rozporu s opatřením obecné povahy č. 6/2009 - Územního plánu sídelního útvaru hl.m.Prahy, neboť územní plán v dané lokalitě nepředpokládá rozsáhlejší stavební činnost. Lokalita se nachází ve stabilizovaném území, přičemž ve stabilizovaném území není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Žalobce má za to, že navrhovaná stavba představuje rozsáhlou stavební činnost, neboť se vymyká dosavadní urbanistické struktuře tvořené rodinnými domy s jedním nadzemním podlažím a obytným podkrovím. Umístěné bytové domy dosahující 4 – 5 nadzemních podlaží představují proto v dané lokalitě cizorodý prvek z hlediska urbanistického i architektonického. Žalobce proto nesouhlasí se závěrem žalovaného, který shodně se správním orgánem I. stupně posoudil stavbu obytného areálu jako „nerozsáhlou“ stavební činnost. Dále brojí proti závěru, že navrhované hmotové uspořádání je možno v dané lokalitě akceptovat a tvrdí, že žalovaný tento závěr přesvědčivě neodůvodnil.
2. Žalobce ve vztahu k řízení o povolení výjimky z odstupových vzdáleností namítá, že tvrzení žalovaného, dle kterého vzájemný odstup dvou umístěovaných staveb na půdorysně sevřené ploše nemá přímý vliv na výšku těchto staveb, je zmatečné. Zmatečnost spatřuje v tom, že vyhláškou o OTPP předepsaná minimální vzdálenost protilehlých stěn s okny obytných místností je určena výškou vyšší stěny. Je tedy dán přímý vztah mezi výškou budovy a její odstupovou vzdáleností. Žalobce poukázal na skutečnost, že ho správní orgán I. stupně v řízení o výjimce z vyhlášky OTPP nepovažoval za účastníka, avšak že ho nevyloučil žádným procesním ustanovením.
3. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že námitka podjatosti, kterou vznesl mj. proti vedoucí stavebního úřadu, byla řešena sdělením samotné vedoucí stavebního úřadu.

4. Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho argumentací obsaženou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v tvrzené nezákonnosti výjimky z vyhlášky OTTP.
5. Dále žalobce namítal, že v rozsahu 2 cm nebyl dodržen odstup mezi umísťovanou stavbou označenou jako budova A a rodinným domem č.p. 764 na pozemku č. parc. 1252/2 k.ú. Uhříněves, přičemž žalovaný se s touto skutečností vypořádal jen jako s nepřesností návrhu.
6. Žalobce v žalobě poukázal na to, že po datu vydání územního rozhodnutí byl spis aktualizován, když byla vyměněna koordinační studie v měřítku 1:500 za koordinační studii v měřítku 1:250 a účastníci řízení proto neměli možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí před jeho vydáním.
7. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval žalobcem tvrzenou výškou umísťované stavby (17,75 m) a její vzdáleností od domu č.p. 764 na parc.č. 1252/2 v k.ú. Uhříněvsi.
8. Žalobce rovněž brojil proti tomu, že žalovaný souhlasil s postupem správního orgánu I. stupně, který v rozhodnutí o umístění stavby uvedl i pozemky, které nebyly uvedeny v žádosti o umístění stavby.
9. Dále žalobce poukazoval na to, že v řízení nebylo vymezeno území dotčené vlivy stavby a vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, dle kterého bylo dotčené území nepřímo vymezeno stanovením okruhu účastníků řízení.
10. Další námitka žalobce směřovala proti tomu, že se žalovaný nijak nevypořádal s žalobcovou výtkou, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí označení přímých adresátů rozhodnutí podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.
11. Žalobce nesouhlasil s řešením otázky likvidace dešťových vod a otázky zásobování zamýšlené stavby pitnou vodou. Ohledně likvidace dešťových vod namítal, že nebyly doloženy výpočty, zda vodoteč Dobrá voda, do které má být dešťová voda odváděna přes podzemní akumulární nádrž neurčeného objemu, pojme a odvede dešťové vody bez ohrožení okolních nemovitostí. Navíc zpochybnil reálnou existenci vodoteče, její reálný stav v území a uvedl, že v tomto směru jeho námitky nebyly vyvráceny, přičemž správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli pouze z listinných dokladů.

Žalobce rovněž poukázal na výhrady společnosti PVK, a.s. týkající se napojení umísťované stavby na splaškovou kanalizaci, s tím, že napojení je možné po

připojení odkanalizování této oblasti na ÚČOV v Tróji, neboť ČOV Uhřetěves nemá dostatečnou kapacitu. Podmínku č. 21 rozhodnutí o umístění stavby ukládající nutnost časové koordinace stavby se stavbou nového vodovodu a stavbou přepojení splaškového odkanalizování do ÚČOV pokládal žalobce za nedostatečnou. Žalobce dále zmínil negativní stanovisko společnosti PVS, a.s. ze dne 21.4.2010, dle kterého umisťovaná stavba nemá zajištěn potřebný objem odběru pitné vody a vyjádření ze dne 13.7.2010, dle kterého pro stavbu jako celek nelze zajistit odběr pitné vody a odkanalizování splaškových vod.

12. V posledním bodě žalobce zmínil nevhodné napojení podzemních garáží a stání na povrchu do křižovatky ulic Nad Volyňkou - Františka Diviše – Nad Nežárkou s tím, že celkové dopravní řešení se mělo projednávat v územním řízení, a dále uvedl, že se správní orgán prvního stupně ani žalovaný dostatečně nezabývali námitkou týkající se bezpečnosti a plynulosti provozu, neboť dle žalobce je rozšíření komunikace v úseku 49 metrů nedostatečné.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce s tím, že navrhl žalobu zamítnout.

Ve správním spise se pak pro tuto věc nacházejí tyto důležité dokumenty a rozhodnutí: rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2012 č.j. S-MHMP 835142/2012/OST/Go/Ko, odvolání žalobce ze dne 10.5.2012, doplnění odvolání žalobce ze dne 12.5.2010, rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 22, stavebního úřadu, ze dne 11.4.2012 č.j. P22 1526/2012 OV 04, doplnění námitek a připomínek a námitka podjatosti pracovníků odboru výstavby ze dne 22.2.2012, sdělení Úřadu městské části Praha 22 odboru výstavby ze dne 19.3.2012, stížnost na postup odboru výstavby Úřadu městské části Praha 22, doplnění námitek a připomínek datované 21.10.2011, sdělení žalobce k informaci o záměru v území a o podání žádosti o vydání územního rozhodnutí datované 7.4.2011, námitky a připomínky k návrhu na umístění stavby datované 12.1.2011 tvořící přílohu č. 3 protokolu z ústního jednání konaného dne 11.4.2011, námitky a připomínky k návrhu na povolení výjimky datované dne 8.4.2011 představující přílohu č. 4 protokolu z ústního jednání konaného dne 11.4.2011, stanovisko Úřadu městské části Praha 22 odboru dopravy z 11.1.2010, stanovisko k zařazení komunikací odboru dopravy MHMP ze dne 24.11.2010, dopravně inženýrské posouzení společnosti EDIP s.r.o., studie zastínění okolní zástavby, závěrečná zpráva inženýrsko- geologického průzkumu vypracovaná společností GEKON.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Dle § 79 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Dle ust. § 90 zákona č. 183/2006 Sb. v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Dle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 2 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.

Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudu. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2003 č.j. 5 A 139/2002-46).

První žalobcová námitka se týkala rozporu stavby s opatřením obecné povahy č. 6/2009 - Územním plánem sídelního útvaru hl.m.Prahy, neboť stavba je umísťována do stabilizovaného území, v němž není stanovena míra využití území, přičemž z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Zatímco podle žalobce představuje umísťovaná stavba rozsáhlou stavební činnost, podle správního orgánu prvního stupně i žalovaného se o rozsáhlou stavební činnost nejedná. Žalobce poukazoval na rozpor stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby, z důvodu její výšky a hmotového uspořádání ve vztahu k okolním rodinným domům. Tyto námitky vznesl žalobce rovněž v odvolání. S námitkou rozporu s územním plánem se žalovaný vypořádal tak, že poukázal na kladné vyjádření Útvaru rozvoje hlavního města Prahy ze dne 20.9.2011 k záměru umístění stavby, kde je uveden souhlas s výjimečnou přípustností převažující bytové funkce v rozsahu vyšším než 60 % a kde je akceptována i podoba polyfunkčních bytových objektů. Ohledně termínu

rozsáhlá stavební činnost odkázal na rozhodnutí stavebního úřadu, s nímž se ztotožnil. K otázce urbanisticko – architektonického charakteru uvedl, že se jedná o území při frekventované komunikaci Františka Diviše, které severně navazuje na průmyslovou oblast a jižně na zástavbu rodinných domů. Stejně jako stavební úřad dospěl k závěru, že umístění budov o 4 až 5 nadzemních podlažích s půdorysně ustupujícím nejvyšším podlažím je v dané lokalitě možné a nebude urbanistickou anebo architektonickou závadou.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12.3.2010 č.j. 7 As 13/2010-157 (dostupný na www.nssoud.cz) konstatoval, že „*stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry v území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejružnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území.*“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce nemá právo na to, aby území zůstalo stavebně nedotčeno, nicméně v rozhodnutí o umístění stavby však musí být řádně odůvodněno, proč zamýšlená stavba, tzn. celý bytový komplex, svým charakterem a rozměry nevybočuje z limitů daných územním plánem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný ani stavební úřad podrobně nerozebrali rozměry stavby, neuvedli hodnotící kritéria, podle kterých posuzovali, zda stavba představuje rozsáhlou stavební činnost, nezabývali se výškovým a objemovým charakterem navrhované stavby ve vztahu k stávající zástavbě sousedících rodinných domů, shledal soud námitku žalobce v tomto směru důvodnou. Povinností stavebního úřadu bylo posoudit, zda umístění stavby uvedeného rozsahu splňuje požadavek, že se jedná o zachování, dotvoření a rehabilitaci stávající urbanistické struktury, přičemž stavební úřad této povinnosti nedostál. Uvedenému požadavku nedostál pak ani žalovaný, když pouze konstatoval blízkost frekventované komunikace a návaznost stavby na průmyslovou oblast a na zástavbu rodinných domů.

K druhé námitce žalobce uvádí soud následující: Řízení o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu se řídí ust. § 169 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona. Řízení o výjimce může být vedeno buď samostatně, nebo může být spojeno s územním, stavebním nebo jiným řízením podle stavebního zákona. V daném případě bylo řízení o povolení výjimky spojeno s řízením o umístění stavby. Účastenství v řízení o výjimce z OTHP není ve stavebním zákoně speciálně upraveno. Vzhledem ke spojení řízení o výjimce s územním řízením, posuzuje se účastenství podle ustanovení o účastenství v řízení o umístění stavby. K tomu soud poukazuje na to, že pokud by bylo vedeno řízení o výjimce v samostatném řízení, posuzovalo by se účastenství dle ust. § 27 odst. 2 správního řádu, dle kterého účastníky správního řízení jsou také osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Rozhodnutí o výjimce by mohli účastníci územního řízení napadat jako podkladové rozhodnutí pro vydání rozhodnutí o umístění stavby. Z uvedeného tedy vyplývá, že vlastníci sousedních pozemků, jež jsou účastníky územního řízení sice v konkrétním případě stricto sensu nejsou účastníky řízení o výjimce, neboť nejsou přímo dotčeni na svých právech, své námitky však mohou uplatnit v rámci řízení o umístění stavby, a tedy mohou vznášet námitky týkající se pohody bydlení, výšky stavby apod.

Obecně platí, že o tom, že někdo není účastníkem řízení, by mělo být rozhodnuto usnesením, a pokud by měl úřad za to, že je zcela zřejmé, že osoba není účastníkem řízení, měl by takovou osobu informovat sdělením dle části čtvrté správního řádu.

Třetí žalobní námitka, že o vznesené námitce podjatosti nebylo rozhodnuto tajemníkem Úřadu městské části Praha 22, ale byla řešena sdělením vedoucí stavebního úřadu, proti níž námitka směřovala, je důvodná. Žalobce spolu s dalšími účastníky územního řízení vznesl dne 22.2.2012 námitku podjatosti úředních osob, včetně osoby vedoucí odboru výstavby, paní Ing. L. V.. Na předmětnou námitku podjatosti reagovala Ing. L. V. sdělením ze dne 19.3.2012, ve kterém uvedla, že námitka byla pro opožděnost vzata jako neformální podnět s tím, že tajemník Úřadu městské části Praha 22 tvrzenou podjatost úředních osob prověřil a neshledal důvod k přijetí opatření dle § 14 odst. 4 správního řádu. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by se tajemník námitkou podjatosti zabýval, pouze mu bylo dáno na vědomí předmětné sdělení vyhotovené osobou, proti níž námitka podjatosti směřovala. Obsahu spisu neodpovídá ani tvrzení obsažené v následně vydaném územním rozhodnutí, ve kterém bylo dále uvedeno, že námitka podjatosti byla prověřena vedením úřadu ve vztahu k paní Ing. V. a následně paní Ing. V. ve vztahu k podřízeným osobám. Vzhledem k tomu, že o vznesené námitce podjatosti nebylo řádně a v souladu se zákonem rozhodnuto, když námitku podjatosti vyřizovala osoba, proti níž přímo námitka směřovala, nepřislouší soudu posuzovat její důvodnost či nedůvodnost. Rozhodné je, že se na vydání rozhodnutí podílela osoba, proti níž byla vznesena námitka podjatosti, o které nebylo rozhodnuto a tato skutečnost je závažnou procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost územního rozhodnutí a rozhodnutí o výjimce.

K bodu čtvrtému uvádí soud následující: Podle ust. § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Možnost udělení výjimky tedy podléhá správnímu uvážení (příslušného správního orgánu), jež následně podléhá soudnímu přezkoumání v omezeném rozsahu, neboť samotné správní uvážení přezkoumávají soudy pouze z toho hlediska, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či je nezneužil. Je-li rozhodnutí správního orgánu řádně a logicky zdůvodněno, má-li oporu ve spise a bylo-li přijato v řízení, v němž byla respektována procesní práva jeho účastníků, není správní soud oprávněn nahrazovat úvahu správního orgánu úvahou vlastní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2014 č.j. 5 As 94/2013-23, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud poznamenává, že napadená rozhodnutí přezkoumává v mezích žalobních bodů. Žalobce tedy musí uvést, v čem je rozhodnutí správního orgánu nesprávné, resp. nezákonné. K tomuto se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78 (dostupný ba www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že „*správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. ... Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobit v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může*

správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta. ...“. K tomu rovněž nutno dodat, že žalobní tvrzení musí být obsažena v žalobě, soud je nevyhledává v přílohách, neboť ty slouží pouze k doložení toho, co žalobce tvrdí. Jelikož úkolem soudu není obecně uplatněné žalobní námitky za žalobce domýšlet, mohl se soud námitkou, že se žalovaný nevypořádal s tvrzenou nezákonností výjimky z vyhlášky o OTTP ohledně vzájemných odstupů zamýšlených novostaveb, zabývat pouze v obecné rovině, přičemž dospěl k závěru, že námitka je nedůvodná. Žalovaný se ztotožnil s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, který se blíže nezabýval námitkou žalobce týkající se zákonnosti výjimky z odstupové vzdálenosti mezi dvěma nově umísťovanými stavbami. Žalobce totiž napadal odstupovou vzdálenost mezi stavbami v souvislosti s výškou staveb, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že předmětem výjimky byl vzájemný odstup dvou budov, nikoli výškové poměry. V tomto směru dal soud žalovanému za pravdu, neboť striktně vzato šlo v řízení o povolení výjimky výlučně o povolení vztahující se k odstupové vzdálenosti. Proti výšce umísťovaných staveb mohl žalobce brojit v řízení o umístění stavby, což také učinil v souvislosti s namítanou nevhodností umísťovaných staveb z hlediska urbanistického a architektonického (viz. první žalobní námitka).

V souvislosti s řízením o výjimce z OTTP žalobce uváděl, že maximalizace zástavby stavebního pozemku (umožnění výstavby vysokých budov, jejichž vzájemný odstup není v souladu s technickými požadavky na výstavbu) negativně dopadne do práv okolních rezidentů, a to samotným provozem staveb, emisemi, dopravní obsluhou, výstavbou a zastíněním. Žalovaný se k pohodě bydlení jakožto kategorii zahrnující výše uvedené aspekty vyjádřil na str. 18, 19 žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že hodnoty ukazatelů v jednotlivých oblastech spoluvytvářejících pohodu bydlení budou dodrženy v souladu s platnými předpisy i po povolení výjimky, s tím, že zejména budou dodrženy požadované hodnoty osvětlení a oslunění. Uvedený závěr opřel o studii zastínění, vypracovanou společností DEKPROJEKT s.r.o. v únoru 2011, akustickou studii vypracovanou Ing. J. Blažkem CSc. v květnu 2010. Otázkami souvisejícími s dopravou se žalovaný zabýval v části, v níž se vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se celkové dopravní situace (viz níže). Z citovaného vyplývá, že se žalovaný tvrzenou nezákonností výjimky v napadeném rozhodnutí zabýval a s námitkou se vypořádal. Pokud žalobce chtěl, aby městský soud přezkoumal posouzení žalovaného týkající se tvrzeného zásahu do pohody bydlení podrobněji, měl tuto námitku upřesnit, uvést, v čem konkrétně spočívá nezákonnost, v čem se žalovaný mylí a čím předmětné posouzení zasáhne do jeho subjektivních práv. Pouhé konstatování v obecné poloze, že realizací stavby dojde ke zvýšení provozu a emisí nelze považovat za dostatečné konkretizování přímého dotčení.

V pořadí pátou žalobní námitkou související s tvrzeným rozporem umístění stavby s ust. čl. 8 odst. 2 vyhlášky o OTTP, tzn. nedodržením minimální odstupové vzdálenosti mezi stavbou A a rodinným domem č.p. 764 se soud nezabýval, neboť žalobce není vlastníkem stavby rodinného domu č.p. 764, a nemohl by být ani případným nedodržením odstupové vzdálenosti umísťované stavby a předmětného rodinného domu dotčen ve svých právech. To platí i o související námitce č. 7.

Žalobní námitku č. 6, dle které došlo k úpravě DUR a účastníci řízení tak neměli možnost vyjádřit se ke všem podkladům dle § 36 správního řádu, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Pouhou změnou měřítka DUR nedochází ke změně obsahu DUR a ze spisu tak vyplývá, že účastníkům řízení nebyla odepřena možnost se k podkladům vyjádřit.

Osmou námitku žalobce, že stavební úřad rozšířil žádost o pozemky, které v ní nebyly výslovně uvedeny, neshledal soud důvodnou. Skutečnost, že ve výroku rozhodnutí o umístění stavby jsou uvedeny pozemky parc.č. 1400/17 a parc.č. 2207/2 v k.ú. Uhřetěves, ačkoli nebyly explicitně uvedeny v žádosti, není vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Námitku žalobce č. 9, že v řízení nebylo vymezeno území dotčené vlivy stavby, shledal soud důvodnou. Dle § 92 odst. 5 stavebního zákona obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis. Tímto prováděcím právním předpisem je vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Dle § 9 odst. 1 písm. e) citované vyhlášky rozhodnutí o umístění stavby kromě obecných náležitostí rozhodnutí a náležitostí stanovených v § 92 stavebního zákona obsahuje vymezení území dotčeného vlivy stavby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že území dotčené vlivy stavby je vymezeno nepřímou zákresem vlastní stavby, ochranných pásem, sousedních pozemků a staveb a stanovením okruhu účastníků řízení, vlastníků sousedních pozemků a staveb na nich. Pojem „území dotčené vlivem stavby“ dle názoru soudu nelze směřovat s vymezením okruhu účastníků řízení ani s pojmem ochranného pásma. Území dotčené vlivem stavby je nutno vymežit ad rem, nikoli ve vztahu k účastníkům řízení – ad personam. Stejně tak není dostatečné vymezení zákresem ochranných pásem, neboť vliv stavby může nastat v míře, která vyžaduje opatření formou stanovení podmínek v územním rozhodnutí, aniž jsou však naplněny podmínky pro vytvoření ochranného pásma (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2010 č.j. 2 As 86/2009-237, dostupný na www.nssoud.cz).

Námitku žalobce č. 10, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou spočívající v tom, že ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně chybí označení přímých adresátů rozhodnutí, shledal soud rovněž důvodnou. Obecné požadavky na obsah správního rozhodnutí jsou obsaženy ve správním řádu. Dle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2 správního řádu); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2 správního řádu). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. Žalovaný se k této námitce vyjádřil pouze okrajově, když uvedl, že „stavební úřad stanovil okruh účastníků řízení o povolení výjimky podle ust. § 27 správního řádu a pro územní řízení podle ustanovení § 85 stavebního zákona na straně 10 předmětného rozhodnutí“. Výslovně se však nevyjádřil k tomu, zda ve výroku chybí označení účastníků dle ust. § 27 odst. 1 správního řádu, jak namítá žalobce, či zda je v tomto směru výrok bezvadný a proč.

K žalobnímu bodu č. 11 týkajícímu se otázky likvidace dešťových vod a problému odkanalizování předmětné stavby a zásobování pitnou vodou soud uvádí, že se jedná z větší části o polemiku žalobce s věcně přijatým řešením, které žalobce obecně pokládá za nedostatečné a chybné. S ohledem na skutečnost, že v tomto směru nejsou splněny náležitosti kladené na žalobní body, zabýval se soud blíže jen námitkou, že fyzický stav v území, tzn.

reálná existence vodoteče Dobrá voda, „nebyl žádným důkazem ozřejmen a námitky účastníků včetně žalobce v tomto směru nebyly vyvráceny“. Žalobce však ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně reálnou existenci vodoteče nezpochybňoval a v tomto směru proti prvostupňovému rozhodnutí nebrojil. Žalovaný tak neměl důvodu se touto otázkou vůbec zabývat. Soud dále uvádí, že s argumenty žalobce týkajícími se odpadních vod a potřebného objemu odběru pitné vody se žalovaný dostatečně vypořádal na str. 22 napadeného rozhodnutí, a to odkazem na podmínky č. 9 a 20 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které se danou otázkou zabývají. Bez splnění uvedených podmínek by umístěvaná stavba nemohla být realizována – postavena a následně zkolaudována. Tvzení žalobce, že konkrétní řešení je nedostatečné, je proto liché.

Poslední bod žaloby (12) směřoval k řešení dopravního napojení stavby na komunikaci v ulici Nad Volyňkou a do křižovatky ulic Nad Volyňkou – Františka Diviše – Nad Nežárkou a k námitce, že celkové dopravní řešení se mělo projednávat v územním řízení.

Dle ust. § 90 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný (na str. 22,25) opřel svůj závěr o možnosti napojení stavby, tzn. souladu záměru umístění stavby s požadavky na veřejnou dopravní infrastrukturu o dopravně inženýrské posouzení vypracované společností EDIP s.r.o., a rovněž o kladné rozhodnutí odboru dopravy ÚMČ Praha 22 ze dne 7.6.2010 o připojení na komunikace Nad Volyňkou a Františka Diviše; v odůvodnění je rovněž uvedeno, že nové komunikace zařídil odbor dopravy MHMP ve svém stanovisku ze dne 24.11.2010 a ochranu ovzduší kladně posoudil odbor ochrany prostředí MHMP ve stanovisku ze dne 6.12.2010. Z uvedeného vyplývá, že v územním řízení byl posouzen záměr žadatele s požadavky na veřejnou dopravní infrastrukturu a v tomto směru je námitka žalobce nedůvodná. Žalobci však lze dát za pravdu v tom, že se žalovaný měl podrobněji vypořádat s jeho námitkou týkající se tvrzených nedostatečných šířkových parametrů ulice Nad Volyňkou, a nikoli pouze uvést, že dotčená komunikace bude rozšířena v délce 49 m. Žalovaný měl jednoznačně uvést, zda komunikace potřebné parametry splňuje či nikoli, o co konkrétně svůj závěr opírá, z jakého důvodu je třeba rozšíření komunikace a z čeho odvozuje, že rozšíření komunikace je dostatečné.

Závěrem soud shrnuje, že důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bylo zejména jeho nedostatečné odůvodnění ve vztahu souladnosti zamýšlené stavby s územním plánem sídelního útvaru hl.m.Prahy a nedostatečné architektonicko-urbanistické posouzení charakteru stavby a dále nezákonné vypořádání se s námitkou podjatosti.

S poukazem na shora uvedené důvody Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková